

Zienswijzen netbeheerders 'Schadevergoedingsregeling Twentesteden 0.3'

Opmerkingen belanghebbenden

Belanghebbende	Artikel	Opmerking
TenneT	algemeen	<p><i>In het kader van de wettelijke taken van TenneT (doelmatig, duurzaam en betrouwbaar) verlangt zij voldoende waarborgen voor een duurzame ligging. Vanuit de gedachte dat de betrouwbaarheid van de elektriciteitsvoorziening zoveel mogelijk veilig moet worden gesteld, past het ook het transportnet zo weinig mogelijk bloot te stellen aan verleggingen. Immers de continuïteit van de elektriciteitsvoorziening is er mee gebaat als het hoogspanningsnet zoveel mogelijk ongemoeid gelaten wordt. In die gedachtegang past het niet dat een verleggingsregeling, zoals uw nadeelcompensatieregeling, verleggingen als het ware faciliteert door daarvoor aan de netbeheerder slechts gematigde kostenvergoedingen in het vooruitzicht te stellen. Immers, hoe lager de vergoeding, hoe makkelijker door de verzoeker in de belangenafweging (tracébeleid versus andere plannen van ruimtelijke ordening) voor de verlegging van een tracé wordt besloten.</i></p> <p><i>Uw nadeelcompensatieregeling doet mogelijk recht aan de belangen van de zogenaamde regionale netbeheerder die het beheer voert over de laag- en middenspanningsnetten, maar slaat geen acht op de belangen van de beheerder van het transportnet. Daarbij spelen met name de veel langere afschrijvingstermijn van hoogspanningsverbindingen een belangrijke rol. Uw regeling is mogelijk een werkbare regeling voor de distributiebedrijven, maar doet geen recht aan de belangen van het Nederlandse hoogspanningstransportnet.</i></p> <p><i>TenneT verzoekt u dan ook om in uw verleggingsregeling rekening te houden met het bijzondere karakter van ons transportnet en om bovenstaande motivatie zouden we graag zien dat de verleggingsregeling aangepast wordt naar Amsterdams model, zoals thans vastgelegd in de WIOR en er onderscheid gemaakt wordt tussen een transportnet en een distributienet. In de WIOR van Amsterdam is een verleggingsregeling vastgelegd, waarbij ook onderscheid wordt gemaakt in kruisende en langsliggende leidingen en waar een termijn inzake voorzienbaarheid geldt van dertig jaar voor transportkabels.</i></p>
		<p>De reactie van Tennet bevat in aantal punten. <i>De verleggingsregeling faciliteert verleggingen. Hoe lager de vergoeding, hoe makkelijker de belangenafweging.</i></p> <p>De Verlegregeling is gestoeld op voorzienbaarheid van werkzaamheden in de openbare ruimte en op het normaal maatschappelijk risico, dat toeneemt naarmate de kabel of leiding langer ongestoord in de grond heeft kunnen liggen. De verlegregeling is daarmee geen stuk om de belangenafweging mee te regelen. Daar zijn de algemene beginselen van behoorlijk bestuur in de Algemene wet bestuursrecht voor. Overigens is er in de AVOI ruimte gecreëerd voor netbeheerders om vroegtijdig hun belangen kenbaar te</p>

	<p>maken (overlegstructuur). Tot slot gaat het om een bestuursrechtelijk proces dat met waarborgen omkleed is. Wanneer de belangen van een netbeheerder onvoldoende worden meegewogen kan de netbeheerder hier tegen ageren.</p> <p><i>Bij hoogspanning spelen veel langere afschrijvingstermijnen en doet daardoor geen recht aan het hoogspanningsnet.</i> De afschrijving van netten is een criterium dat mee kan wegen in de belangenafweging bij naderende projecten, maar is geen criterium dat bij nadeelcompensatie – anders dan de voordeeltorekening bij technisch versleten kabels en leidingen – wordt meegenomen.</p> <p>Wat duidelijk moet zijn is dat de voorzienbaarheid van 15 jaren niet inhoudt dat het na die 15 jaren evenredig per definitie evenredig is om een hoogspanningskabel aan te laten passen op kosten van de beheerder. Op het moment dat een project in de planfase zit dient de gemeente alle bij het project betrokken belangen af te wegen. Een lange afschrijvingstermijn voor bepaalde netten hoort hier bij. Wanneer echter uit de belangenafweging uiteindelijk voortvloeit dat een net aangepast moet worden geldt dat de gemeente een voorzienbaarheid kan worden toegerekend van 15 jaren.</p> <p><i>Amsterdam maakt onderscheid tussen transport en distributie</i> Net als bij het vorige punt is het verschil tussen een transportnet of distributienet niet van belang bij het voorzienbaarheids criterium en het normaal maatschappelijk risico, maar kan wel een belangrijk verschil maken bij de belangenafweging voorafgaande aan het project en het ontwerp van werken. Als TenneT zich zorgen maakt over de afweging van hun belangen, dan is niet de inhoud van de verlegregeling iets waar de focus op moet liggen, maar op de belangenafweging in het voortraject.</p> <p>Wij begrijpen dat een verlegging van een transportkabel doorgaans kostbaarder is dan een verlegging van een distributiekabel. Daar staat tegenover dat verleggingen van Tennenet-kabels minder frequent voorkomen dan verleggingen van distributiekabels. Wij voorzien niet dat door de lagere vergoeding in de belangenafweging lichtvaardig voor de verlegging van een tracé zal worden besloten. Dat is strijdig met het streven naar de laagste maatschappelijke kosten, dat ook voor de gemeente geldt. De regeling kan geen rekening houden met dergelijke angsten, omdat het een vergoedingsregeling inhoudt en geen regeling waarin criteria omtrent de belangenafweging zijn opgenomen.</p> <p>Wij merken hier op dat het uitgangspunt van de Schadevergoedingsregeling niet de afschrijvingstermijn van kabels en leidingen is, maar de (voorzienbaarheid van) ontwikkelingen in de openbare ruimte. Eenvoudig gesteld: van een gemeente kan niet worden verwacht dat zij de ongestoorde ligging van kabels en leidingen decennialang garandeert of faciliteert. De aard van de kabel of leiding is hierbij in beginsel irrelevant. Voor de gekozen termijn is aangesloten op het bepaalde in de NKL1999, de adviezen van de Commissie Burgering en jurisprudentie op dit vlak (bijvoorbeeld rechtbank Den Haag 04-04-2000, ECLI:NL:RBSGR:2000:AA6953).</p> <p>Bovenstaande wil echter niet zeggen dat de kostprijs van een verlegging van kabels en leidingen geen afwegingscriterium vormt in het ruimtelijk</p>
--	--

		<p>beleid. Dit is neergelegd in het criterium van de "laagste maatschappelijke kosten".</p> <p>Een onderscheid tussen langsliggende en kruisende leidingen achten wij in de gemeentelijke praktijk onwerkbaar. Deze benadering past veel beter bij de (vaak lijnvormige) infrastructuur van Rijkswaterstaat en Prorail.</p>
Vitens	<i>Algemeen</i>	<i>Waarom wordt de regeling aangeduid met Schadevergoedingsregeling, terwijl in het stuk sprake is van nadeelcompensatie.</i>
		De regeling bevat ook enkele bepalingen voor telecoomaanbieders (hoofdstuk 3). Formeel is er bij aanpassingen van telecomkabels geen sprake van nadeelcompensatie, maar van een (wettelijke) schadevergoeding. Om die reden is gekozen voor de meer algemene term "schadevergoeding". Overigens is nadeelcompensatie ook een vorm van schadevergoeding.
Vechtstromen	<i>1.1 onder h</i>	<p><i>Op basis van deze regeling worden twee soorten vergoedingen berekend (en betaald):</i></p> <ul style="list-style-type: none"> <i>- een nadeelcompensatie als bedoeld in de Algemeen wet bestuursrecht, en</i> <i>- een vergoeding van kosten op grond van de Telecommunicatiewet.</i> <p><i>De Algemene wet bestuursrecht spreekt van "schade" die wordt vergoed als aan verschillende vereisten is voldaan, maar definieert het begrip "schade" niet.</i></p> <p><i>De Telecommunicatiewet spreekt van "Kosten" die worden vergoed, maar definieert dit begrip niet.</i></p> <p><i>Ook de Nadeelcompensatieregeling verleggen kabels en leidingen in en buiten rijkswaterstaatswerken en spoorwegwerken 1999 (NKL 1999), die voor enkele artikelen van de onderhavige regeling kennelijk model heeft gestaan, bevat geen definitie van het begrip "schade".</i></p> <p><i>In de onderhavige regeling wordt het begrip "schade" (dus alleen van toepassing bij berekening van nadeelcompensatie) echter wel nader ingevuld. Daarmee wordt de suggestie gewekt, dat alleen de kosten die in deze definitie worden genoemd, voor nadeelcompensatie in aanmerking komen.</i></p> <p><i>Ten onrechte, want het wettelijk recht op nadeelcompensatie kan door een gemeentelijke verordening niet opzij gezet worden. Het verdient aanbeveling de onderhavige regeling beter te laten aansluiten op de wettelijke regeling. Dit zou kunnen door in de definitie van schade de woorden: "in elk geval" op te nemen.</i></p>
		De genoemde kostencomponenten en hun toelichting vormen inderdaad een uitputtende opsomming van de schade die binnen de werkingssfeer van de regeling valt. Schade die niet onder één van de genoemde kostencomponenten valt, komt niet voor vergoeding in aanmerking. Ook deze artikelen zijn weer afgeleid van de NKL1999 en andere regelingen. Het is niet de bedoeling het wettelijk recht op schadevergoeding opzij te zetten. Het gaat hier dan ook om een (wetsinterpreterende) beleidsregel.
Cogas	<i>1.2 lid 4 onder b</i>	<i>Klopt deze dubbele ontkenning? Regeling niet van toepassing op netten die niet vallen onder.....?</i>
		Ja, dat is correct. Overigens is het gehele elektriciteits- en gastransportnet bij wet aangemerkt als openbaar werk van algemeen nut (artikel 20 Elektriciteitswet 1998 en artikel 39a Gaswet).
Vitens	<i>2.1 lid 2</i>	<i>De juridische grondslag waarmee een kabel of leiding ligt is reeds bepaald in de AVOI. Wat hier mist is welke aanlegdatum wordt gehanteerd als de vergunning ontbreekt. Voorgesteld wordt de beheerkaart van de netbeheerder waarop het jaar van aanleg staat vermeld als basis te nemen voor eventuele vergoeding.</i>

		<p>In het geval van een kabel of leiding is aangelegd onder het regime van de AVOI, is de vergunning voor die kabel of leiding de grondslag. Andere voorbeelden kunnen zijn een zakelijk recht of het besluit tot oplegging van een gedoogplicht.</p> <p>Het aantonen van de aanlegdatum (vergelijk: "liggingsduur" in de begripsbepalingen) is voor de toepassing van artikel 2.2 lid 1 in beginsel vormvrij. Dit is gedaan omdat bekend is dat vergunningen meer dan eens niet meer beschikbaar zijn. De beheerkaart van de netbeheerder kan inderdaad daartoe onder omstandigheden dienen, maar, is niet leidend. Het dient aannemelijk gemaakt te worden wat de leeftijd betreft, waarbij de gemeente rekening houdt met de wijze waarop in het verleden met vergunningverlening is gewerkt.</p>
Vitens	2.2	<p><i>Vergoeding natte infrastructuur ontbreekt. Uit de reactie van het waterschap maken wij op dat er wel degelijk leidingdelen zijn die daaronder vallen. Wij zien het resultaat van het separate overleg met het waterschap tegemoet.</i></p>
		<p>Bij het opstellen van de Schadevergoedingsregeling is uitgegaan van de gedachte dat gemeenten niet of nauwelijks natte infrastructuur als zodanig in beheer hebben. In de NKL1999 wordt bijvoorbeeld een dijk slechts dan als natte infrastructuur aangemerkt, voor zover het gaat om de aanpassing van een dijk als waterkeringswerk. De aanpassing van een weg die gelegen is op de kruin van een dijk geldt dan ook als droge infrastructuur. In de gemeentelijke context is het denkbaar dat waterkeringswerken worden aangepast, maar in dat geval zal vrijwel zonder uitzondering het waterschap de initiatiefnemer zijn, waardoor ook de eventuele nadeelcompensatieregeling van dat waterschap geldt.</p>
Vechtstromen	2.2	<p><i>Na een liggingsduur van 15 jaar wordt verlegging op last van de gemeente niet meer vergoed. Deze beperkte periode staat in schril contrast met de fysieke en financiële levensduur van de persleidingen van het waterschap (respectievelijk 60 en 30 jaar).</i></p> <p><i>Waar het waterschap en de gemeente als overheidsorganisaties hun taken beide uitvoeren in het publieke –algemeen- belang, is het niet wenselijk dat de gemeente op een dergelijke wijze het waterschap op kosten jaagt. De voorgestelde berekeningswijze doet daarmee geweld aan het uitgangspunt van beperking van de totale maatschappelijke kosten.</i></p>
		<p>Het uitgangspunt van de Schadevergoedingsregeling is niet de fysieke of financiële levensduur van kabels en leidingen, maar de (voorzienbaarheid van) ontwikkelingen in de openbare ruimte. Eenvoudig gesteld: van een gemeente (en voor een waterschap geldt mutatis mutandis hetzelfde) kan niet worden verwacht dat zij de ongestoorde ligging van kabels en leidingen van derden decennialang garandeert of faciliteert. De aard van de kabel of leiding is hierbij in beginsel irrelevant. Voor de gekozen termijn is aangesloten op het bepaalde in de NKL1999, de adviezen van de Commissie Burgering en jurisprudentie op dit vlak (zoals rechtbank Den Haag 04-04-2000, ECLI:NL:RBSGR:2000:AA6953).</p> <p>Bovenstaande wil echter niet zeggen dat de kostprijs van een verlegging van kabels en leidingen geen afwegingscriterium vormt in het ruimtelijk beleid. Dit is neergelegd in het criterium van de "laagste maatschappelijke kosten". Hiermee wordt bedoeld het <u>geheel</u> aan kosten dat is gemoeid met een verlegging van een kabel of leiding, ongeacht wie deze kosten per saldo draagt (netbeheerder, gemeente, of andere belanghebbende).</p>
Cogas	2.2 lid 2	<p><i>Vergoeding is in beginsel 100%. Welke voorbehouden kunnen hierbij gemaakt worden? Volgens vaste procedure?</i></p>
		<p>De vergoeding kan nog worden bijgesteld op de gronden die genoemd zijn</p>

		in artikel 2.5 (schadebeperking, voordeeltorekening en hardheidsclausule).
Vecht- stromen	2.2 en 2.3	<p><i>Het toepassingsbereik van deze twee artikelen laat zich lastig doorgronden. Op grond van artikel 1.1. AVOI in combinatie gelezen met artikel 1.1 (aanhef) van de schadevergoedingsregeling zijn de regels van toepassing op werkzaamheden m.b.t. kabels en leidingen in of op "openbare gronden". Dit zijn openbare wegen, wateren en bruggen die voor een ieder toegankelijk zijn.</i></p> <p><i>De artikelen 2.2 en 2.3 lijken hierin een tweedeling aan te brengen: Gronden die in beheer zijn bij de gemeente, en andere gronden. Is het mogelijk om nader toe te lichten hoe dit onderscheid moet worden geduid? Beheer kan worden gevoerd op basis van verschillende wetten. Het is wenselijk dat duidelijk wordt bepaald welk beheer hier aan de orde is. Ook het waterschap voert beheer; het is niet ondenkbaar dat rond openbare wateren het beheer van het waterschap samenvalt met enig beheer van de gemeente.</i></p> <p><i>In verband met het bovenstaande is het wellicht wenselijk om de formulering van artikel 1.2 aan te passen.</i></p>
		<p>De gemeente is beheerder van de openbare ruimte. Daar waar zij dat beheer voert betreft valt een verlegging onder een verlegging die valt onder artikel 2.2. Als een verlegging ook buiten het beheergebied plaatsvindt, dus op plaatsen waar de gemeente geen publiekrechtelijk taak uitvoert, vindt vergoeding op grond van 2.3 plaats.</p> <p>Het is inderdaad niet ondenkbaar dat twee of meer partijen het beheer voeren over een stuk grond. Hierin zien wij echter in dezen geen bezwaar, omdat het gaat om werkzaamheden die veroorzaakt worden door een bestuursorgaan. Als dat bestuursorgaan de gemeente is, dan wordt gekeken naar het beheergebied van de gemeente; is dit het waterschap dan geldt het beheergebied van het waterschap. Er kan in de praktijk soms wel sprake zijn van 3 beheergebieden en verschillende rechthebbenden, zoals nog wel eens gebeurt in uiterwaarden waar een weg loopt naar een boerderij, waarbij die weg op een dijk met waterkerende functie loopt. In dit geval zijn Rijkswaterstaat (natte infra), het waterschap (waterkerende functie), de gemeente (weg op de dijk), rechthebbende (argrariër) allemaal partijen met een bepaalde zeggenschap op hetzelfde stuk grond.</p>
Vecht- stromen	2.2 en 2.3	<p><i>Als de gemeente een vergunning intrekt en kabels en leidingen moeten worden verlegd op last van de gemeente, moet de gemeente hiermee gepaard gaande kosten voor de netbeheerder tot op zekere hoogte vergoeden (nadeelcompensatievoorwaarden).</i></p> <p><i>De schadevergoedingsregeling lijkt in deze twee artikelen de hoogte van de vergoeding verschillend te berekenen, afhankelijk van de beheersituatie van de gronden waarin de kabels liggen. Dit is onbegrijpelijk en vraagt op zijn minst om een toelichting, zo niet om aanpassing.</i></p>
		<p>De hoogte van de nadeelcompensatie is inderdaad afhankelijk van de rechtspositie van de netbeheerder in relatie tot de gemeente. De ratio hierachter is als volgt: een netbeheerder die kabels of leidingen aanlegt in gemeentelijke gronden (artikel 2.2) moet erop bedacht zijn dat de openbare ruimte in de loop der tijd wordt aangepast (voorzienbaarheid), waardoor ook zijn kabels of leidingen moeten worden aangepast. Deze kans wordt groter naarmate de kabels of leidingen langer in de grond liggen. In gronden die niet in beheer zijn van de gemeente (artikel 2.3) kan een netbeheerder doorgaans niet voorzien dat hier op enig moment een derde (zoals de gemeente) ontwikkelingen zal uitvoeren. Denk bijvoorbeeld aan het aanleggen van een nieuwe weg dwars door agrarische gronden. Een kabel of leiding die in dat geval verlegd moet worden valt onder artikel 2.3.</p>

		Deze verlegging wordt voor een groot deel vergoed, omdat de verlegging niet voorzienbaar was ten tijde van de aanleg.
Vechtstromen	2.3	<i>Voor het geval artikel 2.3 ongewijzigd gehandhaafd wordt, merken wij op dat naar onze mening ook de materiaalkosten en de kosten van uit en in bedrijf stellen voor vergoeding in aanmerking behoren te komen. Deze zijn in de conceptregeling uitgezonderd van vergoeding, maar evenzeer het rechtstreeks gevolg van het schadeveroorzakende besluit van de gemeente.</i>
		De vergoeding voor "buitenleidingen" is ontleend aan de NKL1999 en vele andere regelingen en als zodanig breed toegepast. Nadeelcompensatie heeft niet tot doel om een benadeelde volledig schadeloos te stellen, maar om schade te vergoeden die uitgaat boven het normaal maatschappelijk risico van die benadeelde. Aangesloten is bij de huidige inzichten op dit terrein. Overigens is het onjuist om te stellen dat materiaalkosten en kosten voor in en uit bedrijf nemen niet worden meegenomen in de nadeelcompensatie. Het geheel aan verleggingskosten wordt meegenomen bij het besluit tot het toekennen, waarbij een verlegging die (gedeeltelijk) buiten het beheergebied van de gemeente plaatsvindt op de in 2.3 genoemde wijze wordt vergoed.
Vitens	2.3	<i>Kabels en leidingen in of op andere gronden; wordt nader uitgewerkt in de toelichting.</i>
		Vitens heeft bovenstaande opmerking niet nader uitgewerkt. Zodoende is het onduidelijk wat de essentie hiervan is. Indien het voor Vitens niet helder is wat er wordt verstaan onder 'in of op andere gronden' dan kan worden gemeld dat het gaat om gronden die niet in beheer zijn van de gemeente.
Cogas	2.3	<i>Waarom vallen materiaalkosten en kosten van in en uit bedrijf nemen hier niet onder? Standpunt Cogas is dat als leidingen niet in openbare grond liggen dan 100% van alle kosten voor gemeente, conform huidige regelingen</i>
		Bij de kostenverdeling van aanpassingen aan kabels leidingen in of op gronden die niet in beheer zijn van de gemeente is aangesloten bij de systematiek van de NKL '99 en de Overeenkomst inzake verleggingen van kabels en leidingen buiten beheersgebied van 10 februari 1999 (de Overeenkomst). Deze verdeling is destijds overeengekomen in overleg met de brancheorganisaties van kabel- en leidingbeheerders en wordt algemeen aanvaard als redelijk. Een en ander is het gevolg van de gebiedsbenadering in plaats van oorzaakbenadering. Bij oorzaak benadering zou een netbeheerder, als hij door een oorzaak in de openbare ruimte van de gemeente ook daarbuiten aanpassingen zou moeten verrichten geen vergoeding krijgen. Doordat is gekozen voor de gebiedsbenadering komen deze kosten wel voor (gedeeltelijke) vergoeding in aanmerking.
Cogas	2.4	<i>Vergoeding is in beginsel 100%. Welke voorbeholden? Standpunt Cogas, schrappen 'in beginsel'. Dit biedt geen enkele zekerheid.</i>
		Wederom kan de vergoeding nog worden bijgesteld op de gronden die genoemd zijn in artikel 2.5 (schadebeperking, voordeeltorekening en hardheidsclausule). De regeling biedt wel zekerheid, omdat het voor de netbeheerder objectief na te gaan is of sprake is van criteria die leiden tot mindering.
Vitens	2.5	<i>Dit artikel zou overeenkomen met een artikel uit de wet nadeelcompensatie. Het blijkt te gaan om artikel 4:126 met daarbij de duiding [Treedt in werking op een nader te bepalen tijdstip]. Relevant is de</i>

		<i>tekst van artikel 2.5 lid 2 en 3 AVOI. Wij verzoeken u na te gaan op grond van welke grondslag dit artikel van toepassing zou kunnen zijn.</i>
		Na inwerkingtreding van artikel 4:126 e.v. Awb, is de Schadevergoedingsregeling een wetsinterpreterende beleidsregel. De genoemde gevallen van schadebeperking en voordeeltorekening ("nieuw voor oud") zijn bekende figuren in bijvoorbeeld de NLK1999 (artikel 5 en bijlage 1). De grondslag van de regeling, dat geldt voor de gehele schadevergoedingsregeling, is tot het moment van inwerkingtreding van Titel 4.5 Awb het ongeschreven Egalité-beginsel (gelijkheid voor de openbare lasten). Voor een enigszins uitgebreidere uiteenzetting van dit begrip zij verwezen naar het proefschrift van Tjepkema: Nadeelcompensatie op basis van het égalitébeginsel : een onderzoek naar nationaal, Frans en Europees recht, (Tjepkema, M.K.G., 2010, Doctoral thesis, Leiden University).
Cogas	<i>2.5 lid 2 onder a</i>	<i>Kan hier een voorbeeld van worden genoemd?</i>
		Uit de toelichting: Een netbeheerder die handelingen verricht (bijv. investeringen in het net) op een moment waarop hij de intrekking van de vergunning kon voorzien. Een andere mogelijkheid is dat in de vergunning die aan de netbeheerder is verleend voor een nieuwe leiding, is aangegeven dat binnen een bepaalde termijn ruimtelijke ontwikkelingen te verwachten zijn en de netbeheerder desondanks de leiding aanlegt.
Cogas	<i>2.5 lid 3</i>	<i>Hoe wordt dit bepaald? Wie stelt vast?</i>
		Uit de toelichting: Van voordeeltorekening is sprake wanneer belanghebbende -naast kosten- tevens een kwantificeerbaar voordeel heeft bij een aanpassing van zijn kabel leiding. Hiervan kan bijvoorbeeld sprake zijn in de volgende gevallen: <ul style="list-style-type: none"> • de bestaande kabel of leiding was technisch versleten en had sowieso op korte termijn aangepast moeten worden • de nieuwe kabel of leiding heeft een hogere capaciteit of drukklasse dan de bestaande leiding • de netbeheerder heeft de verlegging te baat genomen om een evident verkeerde ligging, een constructiefout of een onjuiste materiaalkeuze te corrigeren Het college van B&W stelt de vergoeding (nadeelcompensatie) vast, waarbij zij zich zal laten adviseren door specialisten als dat nodig is.
Vechtstromen	<i>2.8</i>	<i>Dit artikel heeft grote gelijkenis met artikel 3 uit bijlage 1 bij de NKL. Wij gaan er daarom van uit dat het begrip "tijdelijke voorzieningen van operationele aard" op gelijke wijze dient te worden uitgelegd, en wel als "voorzieningen nodig om de levering tijdens de uitvoering van een verlegging te waarborgen".</i>
		Dat is correct en ook als zodanig opgenomen in de toelichting bij dit artikel.
Cogas	<i>2.9 onder a</i>	<i>Valt het milieutechnisch onderzoek onder dit punt?</i>
		Ja. Ook bij deze onderverdeling is aangesloten bij de regeling van de centrale overheid. Die regeling verwijst bij de kosten voor ontwerp en begeleiding naar de onderverdeling zoals die is gemaakt in de RVOI 1998.
Vechtstromen	<i>2.9 onder f en h</i>	<i>In het belang van de rechtszekerheid en voor een goede aansluiting op artikel 3.1 (tweede lid) is het wenselijk dat onderdeel f wordt aangevuld met "as built gegevens en tekeningen". Om deze redenen is het wenselijk dat een onderdeel h wordt toegevoegd: "accountantskosten".</i>
		As-built gegevens behoren niet tot de ontwerp- en begeleidingskosten.

		<p>Tekeningen worden al gevat onder ontwerp. Met betrekking tot accountantskosten sluiten de gemeenten ook aan bij de landelijke regeling: Een eenvoudige accountantsverklaring behoort niet tot de nadeelcompensatie en dient gedragen te worden door de netbeheerder. De meerkosten voor een uitgebreide verklaring komen wel voor rekening van de gemeente.</p> <p>Duidelijk moet zijn dat een accountantsverklaring niet standaard wordt gevraagd. Dit is anders als het college bij het besluiten over de toekenning onvoldoende houvast heeft aan de door de netbeheerder aangeleverde stukken. Met het voldoen aan de in artikel 3.1 genoemde indieningsvereisten wordt voorkomen dat een dergelijke verklaring gevraagd hoeft te worden.</p>
Cogas	<i>Hoofdstuk 3</i>	<p><i>Nu dient netbeheerder een offerte in met calculatie voor de werkzaamheden, welke door gemeente getekend ook de opdrachtverstrekking is en vind facturering plaats volgens 20-70-10. Dit verandert naar een verantwoording van gemaakte kosten achteraf, waarvan nog maar de vraag is wat vergoed gaat worden (ook de voorschotregeling in 3.2 lid 5 gaat over werkelijke kosten achteraf en kent geen eigen betalingstermijn). Vervolgens moet 8 weken (of 8 weken + 8 weken) op een besluit tot vergoeding worden gewacht. Na deze besluytermijn heeft het college nog eens zes weken om over te gaan tot uitbetaling. Hier zit een aanzienlijk timing verschil met de huidige praktijk in wanneer de netbeheerder de gemaakte kosten terug heeft ontvangen. Aangezien er met enige regelmaat volgens de huidige verleggingsregeling wordt gewerkt lijkt dit een onwenselijke situatie. Ook brengt dit artikel een aanzienlijke administratieve lastenverzwaring met zich mee ten opzichte van de huidige praktijk.</i></p> <p><i>Ook niet onbelangrijk is dat Cogas hierdoor projecten significant later kan afsluiten wat gevolgen heeft voor de financiële verantwoording richting de toezichthouder(ACM). Al met al een onwenselijke procedure. Wij treden graag in overleg over de oplossingsrichting.</i></p>
		<p>De bestaande wijze van financiële afwikkeling stamt uit de tijd dat netbeheerders en overheden sterk verweven waren. Vanuit de "vestzakbroekzak" gedachte werden verleggingen vrij makkelijk en zonder uitgebreide controle vergoed. Uiteraard hangt dit samen met korte procedures.</p> <p>Nu de netbeheerders onafhankelijk opereren is een zorgvuldiger besluitvorming op zijn plaats. De gevraagde gegevens stemmen overeen met hetgeen gebruikelijk is in verleggingsregelingen. Het is volkomen normaal om van degene die schade vergoed wil zien te verlangen dat hij zijn schade aantoonst en onderbouwt.</p> <p>Overigens kan voor relatief goedkope verleggingen ook een "vaste prijs" worden overeengekomen, met lagere administratieve lasten (artikel 3.1 lid 4).</p> <p>De schadevergoedingsregeling stelt duidelijke regels met betrekking tot de vergoeding, waardoor vooraf met redelijke zekerheid valt vast te stellen wat de vergoeding zal inhouden. Het proces begint overigens met het om tafel gaan om te bekijken welke impact een project zal hebben voor de omgeving, waaronder kabels en leidingen. Op dat moment is het ook van belang wat een verlegging zal gaan kosten en hoe oud een net is, zodat de belangen volledig kunnen worden meegewogen bij de besluitvorming.</p> <p>De netbeheerder wordt hetzelfde behandeld als een ieder die een verzoek om nadeelcompensatie indient.</p>
Vitens	<i>3.1 lid 1</i>	<i>Lid 1 "De maatregel is gereed" Welke maatregel wordt bedoeld of gaat het</i>

		<i>hier over uitgevoerde werkzaamheden.</i>
		Zoals uit de begripsbepalingen en het betreffende artikel blijkt gaat het om de aanpassingen aan kabels en leidingen. Artikel 1.1 sub e: maatregel: verlegging, verplaatsing, (tijdelijke) bescherming, of verwijdering van een kabel of leiding.
Vitens	<i>3.1 lid 2</i>	<i>Lid 2. De tekst ademt een detaillering van documenten en kosten verantwoording die is voorbehouden aan aandeelhouders en de toezichthouder en wel op hoofdlijnen. Een dergelijke benadering sluit niet aan bij de intentie van Vitens voor samenwerking en het gezamenlijk zoeken naar de meest verantwoorde laagst maatschappelijke kosten. Vitens is dan ook niet bereid een dergelijke verantwoording in te richten voor een enkelvoudig project.</i>
		Wij begrijpen niet wat precies bedoeld wordt met "voorbehouden aan aandeelhouders en de toezichthouder en wel op hoofdlijnen". De gevraagde gegevens stemmen overeen met hetgeen gebruikelijk is in verleggingsregelingen. Het is ons inziens niet vreemd om van degene die schade vergoed wil zien te verlangen dat hij zijn schade aantoot en onderbouwt. Overigens kan voor relatief goedkope verleggingen ook een "vaste prijs" worden overeengekomen, met lagere administratieve lasten (artikel 3.1 lid 4). Degene die zijn schade vergoed wil hebben dient een gemotiveerd verzoek tot nadeelcompensatie in. Het besluit tot het toekennen van nadeelcompensatie betreft een taak van het college, de maatschappelijk laagste kosten zien niet op het niet behoeven te verantwoorden van gemaakte kosten. Laagst maatschappelijke kosten is van belang bij het afwegen van de belangen die spelen bij het plannen van werken in de openbare ruimte, waarbij kabels en leidingen één van die belangen betreft. In het voortraject zal de gemeente dan ook graag gezamenlijk met netbeheerders kijken naar de laagst maatschappelijke kosten bij een project, maar een ieder dient zijn verzoek om nadeelcompensatie te motiveren aan de hand van de werkelijk gemaakte kosten.
Cogas	<i>3.1 lid 2</i>	<i>Dit gaat echt te ver en hier conformeren wij ons niet aan. De verantwoording voor een efficiënte bedrijfsvoering ligt bij de uitvoerende partij. Een aanvraag tot schadevergoeding met dergelijke voorwaarden en eisen zal ook onnodige administratie opleveren.</i>
		Het is niet de bedoeling van de gemeente om te treden in de bedrijfsvoering van een netbeheerder. Het is wel de bedoeling van de gemeente om tegenover haar burgers en bestuur te kunnen verantwoorden welke nadeelcompensatie wordt uitgekeerd en dat dit gebeurt op de juiste gronden. Wij herhalen dat het volkomen normaal is om van degene die schade vergoed wil zien te verlangen dat hij zijn schade aantoot en onderbouwt. Een zekere administratieve lastenverzwaring zal zich hierbij wellicht voordoen, maar het is dezelfde last als elk ander bedrijf of natuurlijk persoon die nadeelcompensatie verzoekt. Voor relatief goedkope verleggingen kan ook een "vaste prijs" worden overeengekomen, met lagere administratieve lasten (artikel 3.1 lid 4). Het is natuurlijk altijd mogelijk om met elkaar af te stemmen wat de meest efficiënte wijze is waarop informatie wordt aangeleverd, maar dit laat onverlet dat een verzoek onderbouwd dient te zijn op de wijze zoals dit gebruikelijk is en voorgeschreven.
Vecht- stromen	<i>3.1 lid 2 onder c</i>	Wij merken hierbij op dat een goede planning (van de gemeente) van de uit te voeren maatregelen van invloed is op de mate waarin de maatschappelijke kosten beperkt kunnen worden. In het algemeen geldt:

		hoe groter de druk, des te hoger zijn de kosten. De laagste maatschappelijke kosten van een bepaalde maatregel zijn daarmee niet altijd de absoluut laagste kosten. Het is wenselijk dat hiermee rekening wordt gehouden bij het uitvoeren van de onderhavige regeling.
		Wij onderschrijven deze stelling en voorzien dat het waterschap geen problemen zal ondervinden met het onderbouwen van de laagst maatschappelijke kosten.
Vecht- stromen	<i>3.1 lid 2 onder e</i>	Wij gaan er vanuit dat hier bedoeld wordt op een opgave van het aantal bestede interne uren, en het interne verrekentariaf op uurbasis. Een onderbouwing van het interne verrekentariaf zou o.i. in dit verband veel te ver voeren.
		Het genoemde uitgangspunt is correct. Wanneer echter getwijfeld wordt aan de hoogte van de tarieven kan om een toelichting worden gevraagd.